

1. ВУЛИЦЯ КОТЯЧА, 5

Мене звати Зося. Жахливо, правда? Я ще не зустрічала дівчинки, якій би подобалося власне ім'я. У нульовому класі були самі Зузі, Зосі, Тосі... та одна Леонія. Тільки уявіть собі!

Леонія...

Це дійсно звучить чудово... Ми страшенно їй заздрили, поки одного дня не виявилося, що Лео хотіла б називатись нормально (так і сказала, чесне слово!).

— Не може бути! — хором вигукнули ми.

— Не уявляєте, як це незручно — так вирізнятися... — зізналася наша подружка і важко зітхнула.

Може, до якоїсь міри вона і права? Траплялося ж таке, і то не раз, що просили її повторити

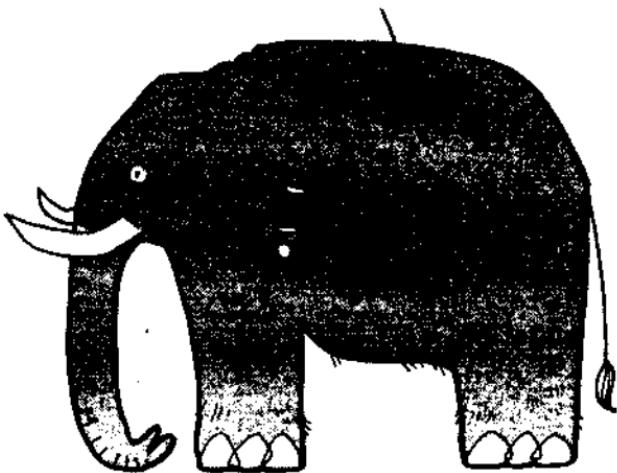
ім'я. Під час свята з нагоди Дня дітей, коли ми піднімалися на сцену, щоб взяти участь у конкурсах... або на заняттях, коли приходили нові вчителі, які нас не знали. Бідолашна Лео червоніла і нервово тупцяла. Я їй дуже співчувала. Надто тоді, коли якась пані голосно питала:

— Як? Півонія? Повтори, будь ласка, дівчинко.

Але чи не найбільше мені було її жаль, коли хлопці склали цього жахливого віршика:

Наш Леон товстий,

ЯК СЛОН.

Дійсно, Лео була трохи товстіша, ніж решта дітлахів у групі, але хіба це одразу привід, щоб насміхатися з неї? Хлопці — то окрема тема... У будь-якому разі ми, дівчатка, встали на її захист, а пані Аня, наша вчителька, провела щодо цього спеціальне заняття. І хлопці припинили. Принаймні на якийсь час.

Оточ, мабуть, мені не варто нарікати на своє дурне ім'я? Зараз мені вже майже дев'ять років, і я єдина Зося в класі. Але не вдома! Чи це не безглаздо? Обидві мої бабусі — Софії!!! З тією лише різницею, що мамину маму ми називаємо Зелмер (тому що вона поводиться, як пилосмок цієї фірми, і завжди доїдає за мною та моєю молодшою сестрою тістечка, канапки і що ще залишиться на наших тарілках), а татова мама — це Зуля. Завдяки цьому хоч якось можна розібратися у заплутаній родинній ситуації. Не розумію, як дорослі могли до неї докотитися?! Адже коли я народилася, досить було зазирнути до книги імен, щоб уникнути клопоту. Там справді є чималий вибір... Як вам, наприклад, ім'я Береніка? Чи Касильда? Чи в крайньому разі Гортензія...

Що ж до прізвища, то тут також могло би бути краще. Вежбовська звучить цілком непогано, але по-

чинається з «В». Будь-який ученъ вам підтвердить, що немає нічого гіршого, ніж опинитися на початку чи в кінці списку. Вчителі завжди прискіпуються саме до цих нещасливців... Надто якщо хочуть запитати про щось насправді складне...

Але годі! Бо не така вже я страшенна пессимістка. Лише навмисно почала з найгірших речей, щоби більше до них не поверратися. Тепер уже буде тільки краще. А! Якщо йдеться про найгірші речі, то треба згадати мою молодшу сестру Маню. Цілковита халепа! Та чого можна вимагати від когось, хто має три рочки? А точніше, три з половиною. Насправді небагато...

Хоч маю визнати, що саме завдяки Мані зрушила лавина незвичайних подій у нашій родині. А може, через собачу купу?..

Колись я чула такий вислів:

**Це була остання крапля,
що переповнила
чашу терпіння.**

Чи, простіше кажучи, через якусь дрібничку хтось більше не може терпіти прикрої. Розуміє, що з нього годі. І що далі так бути не може. Такою краплею для нашої родини стала звичайна собача купа.